

Arrest

nr. 119 910 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die loco advocaat M. SCHEEPERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitische Tadzjiek, die de Afghaanse nationaliteit bezit en afkomstig is uit Herat (Afghanistan). Aldaar groeide u op en begon u nadien ook te werken, aanvankelijk bij uw vader als tapijtenmaker, later gewoon als schoenmaker in loondienst. Eind 1385 (i.e. begin 2007) leerde u in uw wijk K.(...) A.(...) (OV-nummer: 6.829.260) kennen, en dit enkele maanden nadat ze samen met haar familie vanuit Qaysar, provincie Faryab (Afghanistan) naar Herat verhuisd was. In Hamal 1386 (i.e. maart 2007) trouwden jullie. Hierna kwam uw vrouw, zoals in Afghanistan gebruikelijk is, bij uw familie wonen, terwijl uw schoonfamilie, ongeveer een maand later, naar Iran besliste te verhuizen – weliswaar zonder u hiervoor de achterliggende redenen kende.

Toen uw schoonvader ongeveer 2 jaar later, met name in Aqrah 1388 (i.e. oktober 2009), voor het eerst vanuit Iran op bezoek kwam naar Herat zou u die echter al snel te weten komen. Toen jullie samen op weg waren naar de bazaar werden jullie immers aangereden door een auto, en nadien door de inzittenden geslagen en bedreigd. Omdat het incident de aandacht van veel omstaanders trok, vertrokken ze weer, weliswaar niet zonder u en uw schoonvader duidelijk te maken dat ze jullie wel zouden terugvinden. Nadien bracht u uw schoonvader – die ernstige verwondingen aan zijn been had opgelopen – naar het ziekenhuis, en vernam u de echte reden waarom uw vrouw en haar familie destijds Qaysar verlaten hadden, met name nadat een zekere Azizbek met haar wilde huwen en uw schoonvader dit herhaaldelijk geweigerd had.

Eens u ook bij uw vrouw verhaal had gehaald en volledig op de hoogte was van de hele historie, beseftte u dat jullie gevaar liepen en maar beter het land konden verlaten, hetgeen 3 dagen later ook geschiedde. Via Nimroz (Afghanistan) reisden jullie naar Iran, vanwaar jullie verder naar Turkije en Griekenland reisden. Aldaar verbleven jullie enige tijd tot jullie genoeg geld hadden om verder te reizen. Uiteindelijk vertrok u vrouw samen met uw zoon naar België, alwaar ze op 14 juni 2011 aankwamen en op 15 juni 2011 asiel aanvroegen. Uzelf diende nog even in Griekenland te blijven, maar slaagde er, na een korte tussenstop in Zwitserland, ook in België te bereiken. Op 28 september 2011 vervoegde u uw vrouw, en vroeg ook u hier asiel aan.

Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legde u een kopie van uw tazkara neer, een kopie van de tazkara van uw vrouw, uw Afghaans rijbewijs, alsook kopies van de tazkara's van uw vader, moeder en schoonvader. Daarnaast legde u een kopie van een eigendomsakte neer, een getuigenverklaring mbt de problemen die jullie te Herat kenden (cfr. supra), twee documenten mbt het werk als taxichauffeur dat u kort voor uw vertrek op het oog had, een Grieks krantenartikel betreffende de situatie van asielzoekers in Griekenland, en het postpakket waarin u voornoemde documenten ontving. Na afloop van het gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 15 oktober 2013, legde u alsnog jullie originele tazkara neer, de enveloppe waarin u deze ontving, alsook een medisch attest betreffende uw zwangerschap.

B. Motivering

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw vrouw, K.(...) A.(...) (OV-nummer: 6.829.260), werden aangebracht. Aangezien inzake haar asielaanvraag werd beslist dat de aangehaalde feiten allesbehalve geloofwaardig zijn, kan ook inzake uw asielaanvraag geen positieve beslissing worden genomen. Er zijn bovendien geen elementen voorhanden waarom u bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst persoonlijk dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw vrouw luidt als volgt: "Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende gegevens of elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reële risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de Afghaanse nationaliteit bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen immers buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tadzjikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reële verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. Daarnaast zijn vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn dus niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst.

In die context is het – zoals u ook werd uitgelegd in het begin van uw gehoor op het Commissariaat-generaal (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 2) – van belang dat een asielzoeker aannemelijk maakt dat **hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht biedt op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie**, alsook op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context, zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een nood aan bescherming of een reële binnenlands vluchtalternatief bestaat. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Met het oog op het bovenstaande mag van een asielzoeker dus redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een

waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, paragraaf 205), en zijn volle medewerking verleent bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag. Eveneens is het aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat het Commissariaat-generaal kan beslissen over de asielaanvraag.

Wat u persoonlijk betreft dient vermeld te worden dat uw verklaringen, alsook die van uw man A.(...) R.(...) R.(...), enkele vragen oproepen mbt jullie recent verblijf in Herat, Afghanistan. Zo is het vooreerst opmerkelijk dat u niet wist aan te geven of u in het districtscentrum van Qaysar, of in een dorp in het district Qaysar, werd geboren en opgroeide (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, pp. 4-5), te meer u er het overgrote deel van uw leven zou doorgebracht hebben. Dat u het uiteindelijk op Bazarjaj hield (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 5), overtuigt niet – te meer u ook de geboorteplaats van uw vader niet kon benoemen (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 5) – en is op zich weinigzeggend daar dit gewoon het gebied rond de bazar betekent. Verder is het bevreemdend dat uw ouders en broers – slechts enkele maanden nadat jullie Qaysar omwille van de door u aangehaalde problemen zouden verlaten hebben (cfr. infra) – u te Herat meteen met een andere man zouden laten trouwen hebben en u aldaar zomaar achtergelaten zouden hebben om naar Iran te trekken (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 6). Bijgevolg vermoedt het Commissariaat-generaal dan ook dat u niet tot in het jaar 1385 (i.e. 2006) te Qaysar gewoond hebt, en u voor uw komst naar België mogelijks enige tijd in Iran – ipv te Herat, Afghanistan – verbleven hebt. Het feit dat u en uw man op verschillende momenten een Sjiitische Farsi tolk vroegen (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, pp. 2-3), is hier uiteraard ook niet vreemd aan.

De door u en uw man neergelegde documenten nemen bovenstaande twijfels bovendien niet weg. Ze versterken enkel bovenstaand vermoeden. Zo legden jullie aanvankelijk enkel kopies van jullie tazkara neer, en blijken de nadien neergelegde originele exemplaren – ondanks ze recent door uw schoonvader aangevraagd zouden zijn ter vervanging van de tazkara's die jullie onderweg zouden verloren hebben – respectievelijk afgegeven op 15 Aqrab 1387 (i.e. 5 november 2008) en 11 Hamal 1385 (i.e. 31 maart 2006). De tazkara's van jullie beider ouders vormen in deze evenmin een sluitend bewijs. Daarenboven betreffen ook deze kopies, zijn het tazkara's van het oude type, is de tazkara van uw schoonvader louter een brief waarin staat dat hij zijn tazkara verloren heeft, en blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat dergelijke documenten in Afghanistan makkelijk tegen betaling te bekomen zijn, of dat ze vaak vals zijn, en dus sowieso geen bewijswaarde hebben. Voorts dient aan dit alles ook toegevoegd te worden dat de documenten ivm het werk van uw man er evenzeer op wijzen dat hij, en waarschijnlijk ook u, reeds eerder in Iran vertoefden. Dat hij deze documenten reeds voorbereid zou hebben, maar omwille van jullie problemen (cfr. infra) er niet meer toe gekomen zou zijn zijn nieuwe werk aan te vatten (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 11; Gehoorverslag CGVS, A.(...) R.(...) R.(...), 9 oktober 2013, p. 7), is maar weinig aannemelijk, daar de documenten in kwestie reeds dateren van 20 Jawza 1387 (i.e. 9 juni 2008), i.e. meer dan een jaar voor jullie Afghanistan beweren verlaten te hebben; en valt op zich enkel te verifiëren aan de hand van uw mans paspoort, hetgeen hij – ondanks hiernaar gevraagd en andere documenten wel nog aangebracht werden – tot op heden niet op het Commissariaat-generaal neergelegd heeft (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, pp. 11-12; Gehoorverslag CGVS, A.(...) R.(...) R.(...), 9 oktober 2013, pp. 7; 9). Dat uw mans Afgaanse rijbewijs ook een Iraanse stempel draagt, onderbouwt bovenstaande vaststelling echter des te meer.

Uit dit alles dient bijgevolg besloten te worden dat er ernstig twijfels bestaan aangaande het feit dat u tot kort voor uw komst naar België te Herat, Afghanistan zou gewoond hebben, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid, alsook die van uw asielmotieven uiteraard niet ten goede komt, te meer deze onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan.

Bijkomend dient evenwel opgemerkt te worden dat uw verklaringen, alsook die van uw man, hoe dan ook enkele ongerijmdheden bevatten die de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen ondermijnt. Zo wist u om te beginnen maar weinig over Azizbek, de oudere man die met u zou willen trouwen hebben, te vertellen. U vermoedde dat hij van een naburig dorp was, al leek u ook hiervan de naam niet echt te kennen (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 15), en stelde – in tegenstelling tot wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde (Vragenlijst CGVS, 15 juni 2011, p. 3) – dat hij een invloedrijk persoon was, maar geen commandant (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 15). Gevraagd waarom Azizbek juist met u wilde trouwen, stelde u dat het was omdat het in Qaysar de gewoonte zou zijn dat Oezbeekse jongeren er met elkaar trouwen (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, pp. 15-16); een logica die het Commissariaat-generaal kan volgen, al stelt het zich wel de vraag of een lokale Oezbeekse gemeenschap in de provincie Faryab, in het geval iemand zich aan voornoemde gewoonte onttrekt door weg te vluchten naar een voor hen onbekende bestemming, hemel en aarde zou verzetten om die persoon en diens familie alsnog terug te vinden. Dat Herat, zoals uw man aanvoerde, een stad is waar mensen van heinde en verre om economische

redenen naar toe komen, en mensen met macht/invloed eender waar kunnen doen wat ze willen (Gehoorverslag CGVS, A.(...) R.(...) R.(...), 9 oktober 2013, p. 13), is een logica die het Commissariaat-generaal maar deels volgt, daar het niet aannemelijk is dat diezelfde lokale Oezbeekse gemeenschap 2 provincies verder naar het Zuiden, in Herat, over de nodige invloed beschikt om personen – van wie ze bovendien niet eens weten dat ze er verblijven – op te sporen.

Daarenboven dient ook aangehaald te worden dat jullie verklaringen mbt jullie vluchtaanleiding – i.e. de feiten die zich in Aqrab 1388 (i.e. oktober 2009) te Herat zouden voorgedaan hebben – evenmin aannemelijk zijn. Zo wist noch u, noch uw man – die bij de feiten in kwestie aanwezig zou geweest zijn – door wie uw vader en hij in Aqrab 1388 (i.e. oktober 2009) te Herat zouden aangevallen zijn (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, pp. 12-15; Gehoorverslag CGVS, A.(...) R.(...) R.(...), 9 oktober 2013, pp. 10-12). Voorts beweerde u – ondanks u niet lijkt te weten of hij op dat moment nog in leven was – dat Azizbek de dag van de feiten aanwezig was (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 15), om nadien te stellen dat, gezien u er zelf niet bij was, u niet echt weet of Azizbek er bij was, of dat het 2 à 3 à 4 à 5 mensen van hem waren (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 17). Dat u dit na de feiten nooit aan uw man of vader zou gevraagd hebben daar u meteen begrepen zou hebben dat het ‘die mensen’ waren (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, pp. 17-18), en dat uw man dit alles evenmin aan uw vader zou gevraagd hebben (Gehoorverslag CGVS, A.(...) R.(...) R.(...), 9 oktober 2013, p. 12), zijn in dit verband geen afdoende verklaringen, te meer van asielzoekers die omwille van voornoemde feiten een gegronde vrees voor vervolging beweren te hebben toch mag verwacht worden dat ze zich hieromtrent informeren bij de betrokken persoon, in casu uw vader – met wie jullie vanuit België nog contact hebben. Tot slot kan aan dit alles ook toegevoegd worden dat het – mede gelet op het bovenstaande – het wel erg toevallig is dat jullie de eerste jaren dat u in Herat woonachtig zou geweest zijn nooit problemen kenden (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 16), en dat net als uw vader voor de eerste keer vanuit Iran op bezoek zou gekomen zijn, Azizbek en/of zijn mensen in Herat zouden geweest zijn en/of op een bepaalde manier van het bezoek van uw vader op de hoogte gekomen zijn. Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in hoofde van jullie persoon in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Bijgevolg kan noch u, noch uw man de vluchtelingenstatus toegekend worden.

De door u neergelegde documenten – waarvan het merendeel hierboven reeds besproken werd – kunnen bovenstaande vaststellingen niet herstellen, daar documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. De door u neergelegde kopie van een eigendomsakte heeft evenzeer maar weinig bewijswaarde, terwijl het Griekse krantenartikel enkel getuigt van de algemene situatie van asielzoekers in Griekenland. De neergelegde getuigenverklaring blijkt tot slot een verklaring van uw man die door andere mensen werd bevestigd, hetgeen eveneens mogelijk maakt dat ze louter met het oog op uw asielaanvraag opgesteld werd. Bovendien wordt in deze verklaring met geen woord gerept over uw vader – er is enkel sprake van slagen aan het adres van uw man – en blijkt de politie eveneens tussenbeide gekomen te zijn, hetgeen jullie eveneens nalieten te vermelden tijdens jullie gehoor.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Herat te (her)vestigen, waar u over een veilig en redelijk (her)vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Herat-stad bereikbaar is via de luchthaven van Herat en geen van de bronnen vermeldt tot op heden gewelddadige acties

gericht tegen het verkeer van en naar de luchthaven. Integendeel, de luchthaven van Herat genereert een grote passagiersstroom, vanuit de luchthaven van Kabul, zowel als vanuit andere bestemmingen. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" dd. 21 maart 2013) blijkt dat de veiligheidssituatie in het westen sterk varieert. Ook al kunnen bepaalde provincies en districten in het westen als onveilig worden beschouwd, toch blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in Herat-stad relatief rustig en stabiel is, én het aantal veiligheidsincidenten beperkt is gebleven.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Herat-stad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Herat-stad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Herat. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening

houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Herat (her)vestigt.

Uit uw verklaringen, alsook die van uw man, blijkt immers dat zowel uw familie langs moederskant, als de familie van uw man momenteel in Herat woonachtig zijn, en dat ze het financieel gezien goed hebben. Zo werken uw schoonvader en schoonbroer ondermeer als tapijtenmakers, en bezitten ze zelfs 2 huizen te Herat (Gehoorverslag CGVS, 9 oktober 2013, p. 9; Gehoorverslag CGVS, A.(...) R.(...) R.(...), 9 oktober 2013, pp. 3; 7). Kortom, allemaal elementen die u in staat moeten stellen om uw (re-)integratie in Herat te bewerkstelligen. Dat u en uw man zich te Herat niet zouden kunnen (her)vestigen, houdt op zich ook geen steek, daar reeds bleek dat jullie beweerde problemen niet aannemelijk zijn. Ook vanuit het kader van jullie asiendossier bekeken is er dus geen enkele reden waarom jullie zich niet in de stad Herat zou kunnen (her)vestigen.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg bent om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat bent om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Herat over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn echtgenote K.A.. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift dezelfde middelen aan en legt dezelfde stukken neer bij het verzoekschrift als zijn echtgenote.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 119 906 van 28 februari 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoekers echtgenote verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsplicht, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève omgezet door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 3 EVRM. Verzoekster formuleert een inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. Verzoekster voegt bij het verzoekschrift stukken waarbij zij stelt de originele versies ervan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te hebben neergelegd.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. De Raad kan op basis van verzoeksters verklaringen geen geloof hechten aan haar asielrelaas. Zo weet verzoekster zeer weinig over Azizbek, de oudere man die met haar zou willen trouwen hebben. Zij vermoedde dat hij van een naburig dorp was, al leek zij ook hiervan de naam niet echt te kennen (stuk 3, gehoorverslag, p. 15), en stelde – in tegenstelling tot wat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde (stuk 16, vragenlijst, p. 3) – dat hij een invloedrijk persoon was, maar geen commandant (stuk 3, gehoorverslag, p. 15). Het argument dat zij niets met Azizbek wilde te maken hebben verschoont de voorgaande vaststellingen geenszins. Er kan worden aangenomen dat verzoekster beter op de hoogte is omtrent de situatie van de man die haar wilde huwen en waarvoor zij eigenlijk haar oorspronkelijke regio heeft moeten verlaten.

Daarenboven dient ook aangehaald te worden dat de verklaringen van verzoekster en deze van haar echtgenoot met betrekking tot de feiten die zich in Herat zouden voorgedaan hebben niet aannemelijk zijn. De Raad stelt vast dat verzoekster beweerde – ondanks het gegeven dat verzoekster niet lijkt te weten of Azizbek op dat moment nog in leven was – dat Azizbek de dag van de feiten aanwezig was (stuk 3, gehoorverslag, p. 15), om nadien te stellen dat, gezien zij er zelf niet bij was, zij niet echt weet of Azizbek er bij was, of dat het 2 à 3 à 4 à 5 mensen van hem waren (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Dat verzoekster dit na de feiten nooit aan haar man of vader zou gevraagd hebben daar zij meteen begrepen zou hebben dat het 'die mensen' waren (stuk 3, gehoorverslag p. 17-18), en dat haar man dit alles evenmin aan verzoeksters vader zou gevraagd hebben (gehoorverslag, p. 12), zijn in dit verband geen afdoende verklaringen, te meer van asielzoekers die omwille van voornoemde feiten een gegronde vrees voor vervolging beweren te hebben toch mag verwacht worden dat ze zich hieromtrent informeren bij de betrokken persoon, in casu verzoeksters vader – met wie zij vanuit België nog contact hebben (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Er kan van verzoekster worden verwacht dat zij met betrekking tot het bewuste incident duidelijke en concrete informatie kan geven. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster niet juist kan aangeven op welk tijdstip na de terugkeer van haar vader de aanval plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Ook twijfelt zij aan de plaats waar deze aanval plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Indien een dergelijke aanval daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden kan er van verzoekster worden verwacht dat zij desbetreffend concrete en duidelijke informatie zou kunnen verschaffen.

Het argument dat verzoeksters vader had gezegd dat het Azizbeks mannen waren die voor de aanval verantwoordelijk waren en dat zij met niemand anders problemen hadden doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot niet wisten of Azizbeks zelf bij de aanval aanwezig was. Dat haar echtgenoot niets zou hebben gevraagd aan verzoeksters vader omdat hij boos was op zijn schoonvader en op verzoekster zou de onwetendheid van verzoeksters echtgenoot kunnen verklaren, doch geenszins die van verzoekster zelf.

De onwetendheid van verzoekster heeft overigens geen betrekking op kennisvragen, maar op ondergane gebeurtenissen. Het aangevoerde analfabetisme kan dan ook geen verschoning bieden. Overigens heeft verzoekster duidelijk gesteld dat zij een beetje kan lezen en schrijven (stuk 3, gehoorverslag, p. 4), waardoor een dergelijk argument geen grondslag vindt in het administratief dossier. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster niet juist kan aangeven op welk tijdstip na de

terugkeer van haar vader de aanval plaatsvond. Ook twijfelt zij aan het gebied waar deze aanval plaatsvond. Indien een dergelijke aanval daadwerkelijk zou hebben plaatsgevonden kan er van verzoekster worden verwacht dat zij desbetreffend concrete en duidelijke informatie zou kunnen verschaffen.

Ook stress biedt geen afdoende verklaring voor een dergelijk frappant gebrek aan kennis van concrete elementen met betrekking tot het asielrelaas. Iedere asielzoeker staat bloot aan een zekere vorm van stress tijdens het gehoor, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.6. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit wat voorafgaat blijkt afdoende dat verzoeksters verklaringen omtrent haar asielrelaas ongeloofwaardig zijn, waardoor de neergelegde documenten enige bewijswaarde ontberen. Verzoeksters taskara kan overigens louter een indicatie zijn van verzoeksters identiteit en is samen met de overige neergelegde taskara's niet bij machte om verzoeksters asielrelaas te ondersteunen. Hetzelfde geldt voor de documenten met betrekking tot het werk van verzoeksters echtgenoot, de eigendomsakte en het postpakket. Deze documenten bieden geen enkele indicatie omtrent de aangehaalde problemen. De getuigenverklaring ten slotte heeft een gesolliciteerd en subjectief karakter en werd opgesteld op aanvraag van verzoeksters echtgenoot waardoor het objectieve bewijswaarde ontbeert. Met betrekking tot de inhoud van deze getuigenverklaring dient overigens nog het volgende te worden opgemerkt. De Raad stelt vast dat verzoeksters echtgenoot bij deze getuigenverklaring aangaf te zijn gered door de politiediensten, terwijl verzoekster zelf verklaarde dat de aanvallers door het feit dat er veel mensen kwamen waaronder winkeliers zijn weggegaan (stuk 3, gehoorverslag, p. 17). Ook verzoeksters echtgenoot verklaarde tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de aanvallers zijn weggegaan omdat het druk werd (gehoorverslag, p. 12). Deze vaststelling doet opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

2.7. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoekster maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied Herat, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De Raad oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit de stad Herat in de gelijknamige provincie actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit de stad Herat in de provincie Herat geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4,

§ 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds verschillend is naargelang de regio. Uit voormelde SRB met de regionale analyse blijkt dat de stad Herat weliswaar af te rekenen heeft met hoge criminaliteitscijfers, maar voorts stabiel met relatief weinig ernstige incidenten is. De stad is bereikbaar vanuit Kabul over de weg, gegeven men overdag rijdt in ongemarkeerde wagens en typische doelwitten zoals ANSF, IMF en bevoorradingskonvoeien vermijdt. Voorts is de stad bereikbaar via de luchthaven, die een flinke passagiersstroom genereert, zowel vanuit Kabul als vanuit andere bestemmingen. Verzoekster brengt geen elementen aan die afbreuk doen aan voorgaande analyse.

Het betoog dat verzoekster niet terug kan naar Herat omwille van de aangehaalde feiten, is gelet op vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoeksters asielrelaas niet dienstig.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.8. Verzoekster vraagt *in fine* van haar verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.”

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF